

derne og forbrugerne ikke kunne deltage i elektronisk handel m.v. på lige fod med udenlandske konkurrenter og forbrugere. Der er derfor risiko for, at de fordele, der er forbundet med informationsteknologien – herunder elektronisk handel – ikke vil komme det danske samfund til gode i samme omfang som i udlandet.

På denne baggrund er det fundet hensigtsmæssigt, at den nuværende bestemmelse i § 20, stk. 1, ændres, samt at der i denne situation bliver mulighed for indgreb, hvis der opkræves urimeligt høje gebyrer fra betalingsmodtagerne og kortindehaverne. Der henvises til bemærkningerne til forslagens nr. 5.

Den foreslåede ændring af § 20, stk. 1, indebærer, at der i alle andre tilfælde end ved fysisk handel bliver mulighed for at kræve, at betalingsmodtagerne betaler for at være tilknyttet og benytte et betalingskortsystem, forudsat at vederlag m.v. ikke er i strid med bestemmelsen i § 20 a.

Stk. 1 ændres således, at de situationer, hvor en betalingsmodtager ikke kan pålægges omkostninger for driften af betalingssystemet, positivt står opregnet i bestemmelsen. Der er to betingelser, som begge skal være opfyldt, før kortudsteder ikke kan opkræve gebyr fra betalingsmodtager.

For det første skal det være nødvendigt for afviklingen af betalingstransaktionen, at såvel kortindehaver som betalingsmodtager er fysisk til stede. For det andet skal afviklingen af betalingstransaktionen ske ved fysisk brug af et betalingskort, der ikke er forudbetalt, og der skal samtidig anvendes underskrift, PIN-kode eller anden tilsvarende sikker identifikation. Det hidtidige sikkerhedsniveau ved fx Dankortet er kombinationen af billedlegitimation og underskrift eller PIN-kode.

Begrebet »tilsvarende sikker identifikation« antages at omfatte andre former for identifikationsmåder for kortindehaveren som eksempelvis individuelle biologiske koder (fx fingeraftryk, genkendelse af iris).

De beskrevne betingelser kan synes ganske komplicerede, men de angiver præcist, hvorledes den helt traditionelle betalingsmåde i en forretning finder sted, når der betales med et traditionelt betalingskort.

Formålet med den foreslåede § 20, stk. 1, er netop at sikre, at der kan opkræves gebyr fra betalingsmodtager i alle de situationer, hvor et traditionelt betalingskort ikke kan siges at blive anvendt på helt traditionel måde i en forretning.

Som eksempler på situationer, hvor der kan opkræves gebyr, kan nævnes betaling i forbindelse med et fjernsalg - herunder betaling ved køb på Internettet - samt betaling med et forudbetalt betalingskort. Også i de situationer, hvor et betalingskort anvendes i en

selvbetjeningsituation - fx ved brug af en telefonboks eller ved betaling på en ubemandet tankstation - vil der kunne opkræves gebyr.

Der er endelig situationer, hvor der kan betales på flere måder for den samme ydelse. Fx ved betaling med kort på benzinstationer, hvor der enten kan betales ved standen eller inden for ved kassen. Et andet eksempel er betaling for parkering i lufthavnen, hvor der i dag enten kan ske betaling ved en automat i parkeringshuset eller ved en betjent skranke i afgang-/ankomsthallen.

I disse tilfælde vil det som hovedregel forholde sig således, at de betjente funktioner er omfattet af § 20, stk. 1, mens de ubetjente falder udenfor.

Et afgørende moment er, om selve betalingstransaktionens gennemførelse kræver betalingsmodtagers tilstedeværelse og aktive medvirken. Således antages en betalingstransaktion ikke at være omfattet af § 20, stk. 1, hvis betalingsmodtager tilfældigt er tilstede.

Den foreslåede § 20 indebærer, at kortudsteder for ikke-fysisk handel kan opkræve vederlag for gennemførelse af en betalingstransaktion. Vederlaget kan således have form af fx en promille/cent-sats af transaktionsbeløbet eller af en fast pris uanset transaktionens størrelse eller af en kombination af de to elementer.

Vederlaget må dog ikke være urimeligt, jf. bemærkningerne til forslagens nr. 5.

Det vil også være muligt at variere vederlaget, fx afhængigt af betalingsmodtagers valg af sikkerhedsniveau.

Efter betalingskortlovens § 34 kan erhvervsministeren bestemme, at blandt andet § 20 ikke finder anvendelse på betalingssystemer, som må anses for internationale. Med hjemmel i denne bestemmelse har de internationale kortudstedere i dag tilladelse til at opkræve gebyr fra danske betalingsmodtagere, når valutaudlændinge bruger et betalingskort her i landet. Bestemmelsen og de givne dispensationer fortsætter uændret for alle betalingstransaktioner, der er omfattet af § 20, stk. 1, og dermed gennemføres i den fysiske handel.

På det område, som fortsat er omfattet af § 20, stk. 1, opretholdes en praksis, som indebærer, at kortudstederne kan opkræve betaling for visse accessori-ske ydelser fra betalingsmodtagerne, når der anvendes et internationalt kort udstedt af en dansk kortudsteder.

Bestemmelsen i stk. 2 svarer indholdsmæssigt til den nugældende bestemmelse i § 20, stk. 2. Bestemmelsen foreslås opretholdt, da det ikke skal være muligt for kortudsteder at diskriminere betalingsmodtagerne gennem kortindehaver afhængigt fx af forretningernes størrelse. Kortudsteder skal ikke via gebyr-